

NRKs klimaindoktrinering for full maskin

Ole Henrik Ellestad*

NRK sendte nylig fire klimarelaterte programmer kjennetegnet av tendensiøs regi, ensidighet og hersketeknikker. Ingen faktorer med avgjørende betydning ble berørt på vitenskapelig vis. Økt CO₂ gir ikke portoøkning, men utviklingen samsvarer bedre enn med temperatur.

NRKs politisk korrekte kampanjejournalistikk om menneskeskapte klimaendringers 'elendighet' går sin gang. 'Min natur' (tirsdag 11.09.2018 reprise) viste Ciceros tidligere direktør, Pål Prestruds omtale av Svalbards vakre og interessante natur. Omkvedet var at i 1980-årene under hans revestudier på Svalbard, var det langt mer land- og havis. Helt korrekt. Programmet konkluderte med at endringene var farlige og menneskeskapte.

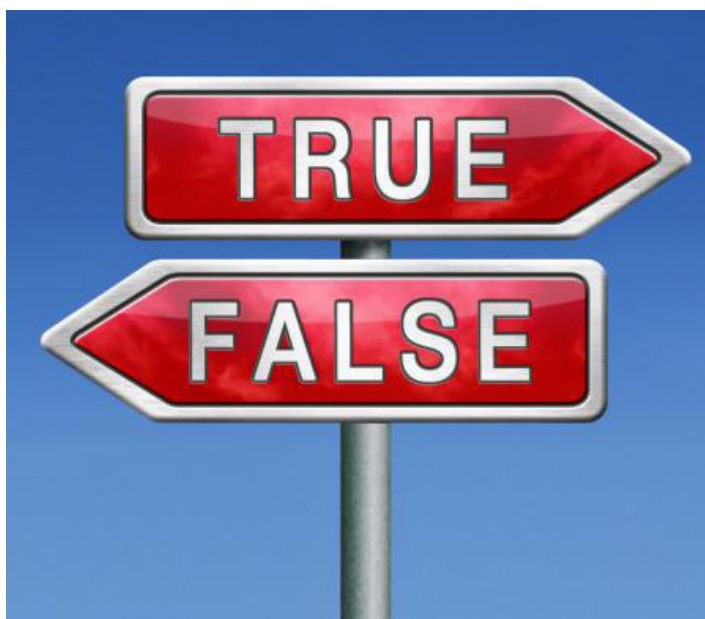
Det interessante er at ismengden som minket til litt mer enn dagens nivå i varmeperioden 1915–45, økte igjen til 1978 som var maksimum utenfor Svalbard på 1900-tallet slik det omtales i en rapport fra Havforskningsinstituttet til Fiskeridepartementet i 1990 ([Klimanytt 217](#)). Men i NRK er det «radiotaushet» om de markante naturlige variasjonene siste 200 år.

'Arktis i fare' fulgte umiddelbart med hovedpersonen svømmende med frykt for å dø i det kalde vannet. Men han måtte gjøre det for å sette fokus på klimaendringene og derved redde Arktis fra menneskeskapt nedsmelting. En konstruert dramatik uten vitenskapelig relevans, pakket inn i de vakreste omgivelser. Dog, en innuitt fortalte at isen smeltet nedenifra. Og havet varmes av solen ([KN 216](#)) – ikke av økt CO₂.

Fridtjof Nansen svømte i 1890-årene enda lenger nord – uten TV-eksponering – for å få tak i kajakkene som blåste avgårde. Ellers ville de dø. Han rapporterte om store åpne havstrekninger. Og bøyemålinger viser at isendringene i Arktis skyldes havendringer, primært Golfstrømmen og den gjennom Beringstredet ([KN 183](#) og [KN 121](#)).

'Sanninga om været' fulgte deretter. «Sannheten» var vitenskapelig sett særdeles frynsete og tuftet på alarmistenes premisser – påfallende nok i mindre grad på IPCC. Autoritet ble bygget ved at kjente koryfeer som John Negroponte og Obamas vitenskapsrådgiver, John Holdren, uttalte at IPCC-teorien er bevist og det er bare en liten minoritet som forneker dette. Beviset lå i nøyaktige CO₂-målinger og at økningen var veldokumentert. (Det ble ikke nevnt noe om at økning i portotakster passer vesentlig bedre med CO₂-økningen enn temperaturvariasjonene). Det finnes ikke noe bevis, kun en beregningsmodell som ikke forklarer observasjonene. Ekstremværhendelser ble omtalt til tross for at IPCC i sine rapporter har dementert tidligere alarmerende påstander og nå er enige med kritikerne. Mer presise CO₂ målinger er bra, men det bidrar ikke til mer klimaforståelse de siste 150 årene.

Joseph Fourier og John Tyndall var eminente forskere, men de viste ikke at atmosfærens sammensetning regulerte jordtemperaturen slik koryfeene påstod. Heller ikke repetisjon av eksperimentene i lukkede systemer gir noe bevis ([KN 190](#)). For atmosfæren er et åpent system der energitransporten den første kilometer oppover bestemmes av luftens konveksjon som er ca ti ganger mer effektiv energitransport enn stråling. Derfra og oppover er det en komplekst samvirke av

stråling, skyer og øvrige atmosfæriske fenomener som IPCC ikke kan beregne med sine modeller. Energitransporten med vanddamp er ca 50 ganger større enn effekten av økt CO₂. IPCC erkjenner at de har svak kunnskap om skyer og at klimaets kaotiske og ikke-lineære systemet ikke egner seg for prognoser. Så hvor er beviset? Hvordan kan økt vanddamp forsterke CO₂-effekten 3–5 ganger når det måles mindre vanddamp der IPCC mener det skal ha effekt?

Det er heller ingen lang historikk for CO₂s klimabetydning. Klimakonferansen i 1955 med de ledende meteorologer tilstede ([KN 194](#)), hadde bare ett foredrag om CO₂. Frem til 1980 var redusert temperatur med muligheter for ny istid den store trussel. Først etter etableringen i 1988 av den politiske organisasjonen IPCC og pengene

kanalisert til forskere som støttet IPCC-hypotesen, skjedde et skifte.

'Klimakatastrofen vi unngikk' på torsdag inngikk i kampanjen. Hensikten var å lage et glamorøst bilde av forskningen som reddet verden, ved å «bevise» (slik programmet i sum fremstilte det) at vår sivilisasjons utslipp av klorfluorokarboner (KFK) påvirket ozonlaget i en slik grad at det ville «drepe» kloden. Mye bra forskning som inkluderte Gaiafilosofiens far, Professor James Lovelock, sentral i utvikling av målemetodikk og målinger inklusive Antarktis. Men programmet viste bare den ene siden bygget opp rundt forskningen knyttet til hypotesen. Da unntatt den sedvanlige tvileren som innså at han hadde tatt feil og til slutt ble «frelst».

Det programmet ikke viste er de overbevisende dataene som dokumenterer at naturlige ozonvariasjoner har pågått lenge før utslippene startet. Og at vulkanen i Antarktis kan ha vesentlig betydning. Noen av årsakene til dette er også publisert. Observasjonene til den anerkjente fysikeren Kjell Henriksen viste at i nordlige områder var det kjente naturlige endringer. Men som for CO₂, viktige observasjoner overses fullstendig.

Konklusjon

Seerne skal gis inntrykk av at vi tidligere har reddet kloden. Nå står CO₂ for tur. Men Margaret Thatcher angret på sitt engasjement for CO₂ – det var feil.

Ovennevnte professor James Lovelock uttalte i 2012 at vi trodde på IPCC, men det viste seg at de tok feil. De møtes regelmessig for å heie på hverandre, men vet lite om klima. Det er derfor man må holde kritikerne unna debatten.

For, som med trollet, IPCCs «sannhet» tåler ikke vitenskapelig lys, den sprekker.